

Het mooiste wat je hebt

'Yes! Weer een doelpunt! Rennen, mannen! Schiet 'm erin!'

'Jan Willem, je moet naar school!' Moeders stem klinkt onderaan de trap.

'Ja, nog even. O, wat stom, nou laat die keeper een bal door!'

'Zit je weer op je gameboy? Als ik het niet dacht!'

Moeder staat ineens in zijn slaapkamer.

'Je weet best dat je daar 's morgens vroeg niet op mag. Dan zit je op school alleen aan rennende poppetjes te denken. Kom op joh, je komt nog te laat!'

Met een zucht legt Jan Willem de gameboy weg. Dat voetbalspel, Fifa 2003, is zo gaaf! Hij heeft het net voor sinterklaas gekregen.

Maar goed, hij mag nu wel opschieten. Hij rent de trap af, schiet zijn jas aan, pakt zijn tas en roept naar moeder: 'Tot straks!'

Vlug de fiets uit de schuur en racen maar. Hijgend komt hij het plein op, net op het moment dat de bel gaat.

'Net op tijd!' roept Hans, zijn vriend, naar hem. Samen lopen ze door de gang. Als Jan Willem zijn jas aan de kapstok hangt, ziet hij dat het donker is in hun klas. Zou de juf ziek zijn? Nee, de deur staat open en er klinkt muziek.

'Als je veel van iemand houdt, geef je 't mooiste wat je hebt, da's heel gewoon...'
Juf heeft een CD met kerstliedjes opgezet, en op de lage tafel staan twee kaarsen te branden. Gezellig, zo!

Jan Willem gaat naast Hans in de kring zitten. Eén voor één komen de kinderen binnen. Juf zet de CD-speler uit en zegt: 'Vandaag gaan jullie niet vertellen, maar vandaag heb ik iets te vertellen. Jullie weten dat we al een hele poos aan het sparen zijn voor Kelvin.'

Juf wijst naar de foto die voorin de klas hangt. Een donkere jongen met zwart kroeshaar lacht naar de kinderen. Onder de foto staat hoeveel euro er al meegenomen is. 'Best al veel, hè juf' zegt Inge.

'Nou, jullie hebben goed je best gedaan, maar in het kindertehuis in Kenia, waar Kelvin woont, zijn nog veel meer kinderen. We kregen een brief van 'Redt een Kind' met de vraag of we voor een paar van die kinderen ook geld willen geven. Daarom hebben de meesters en juffrouws erover gepraat wat we nog meer kunnen doen. En we hebben afgesproken dat we een kerstmarkt gaan houden. Hier, in school. En jullie mogen meehelpen. Het wordt ook een soort rommelmarkt, waar je oude spulletjes kunt verkopen.'

De kinderen kijken de juf aan. En ze beginnen allemaal door elkaar te praten.

'Mijn opa en oma hebben nog heel veel oude borden en schalen.'

'Wij hebben thuis nog een kinderstoel, die we niet meer gebruiken.'

'Ik wil mijn autootjes wel verkopen, daar speel ik toch nooit meer mee.'

'En ik heb nog een racebaan die te groot is voor mijn kamer, die wil ik wel verkopen.'

Zo heeft iedereen wel wat. De juf schrijft alles op. En ze zegt: 'Maar jullie kunnen misschien ook wel iets gaan maken wat de mensen met kerst kunnen gebruiken. Zo'n grote ster bijvoorbeeld.'

Marieke heeft ook een idee. 'We kunnen ook glazen potjes beplakken met doorzichtig papier, daar kunnen we best 1 euro voor vragen!'

'Ja, of een ster maken met solderen!' zegt Pim. Solderen heeft hun klas net geleerd.

'Nou', zegt de juf. 'Ga thuis maar eens kijken wat je hebt, en ga maar flink aan het knutselen, dan hebben we de zaterdag voor kerst vast een prachtige kerstmarkt!

Maar nu gaan we gauw de dag beginnen. Eerbiedig allemaal!'

Sjonge, wat duurt die morgen lang. Jan Willem zit steeds te denken aan alle spulletjes die hij wil verkopen. Bij opa en oma hebben ze nog zo'n oude kolenkit op zolder staan. En moeder wil misschien wel kerstkaarten maken. Als het eindelijk tijd is om naar huis te gaan, weet Jan Willem niet hoe hard hij moet fietsen. Hij racet het steegje in, de bocht om...

'Hé joh, kijk uit!' De stem van de buurvrouw klinkt in zijn oren. Bijna een botsing! De buurvrouw kan nog net de tas grijpen, die van de fiets valt.

'Denk je een beetje om mijn kerstcadeautjes?' zegt ze. 'Peter zou het niet leuk vinden, kapotte cadeautjes onder de kerstboom te vinden.'

'O, sorry,' mompelt Jan Willem. En hij gaat vlug hun eigen tuin in.

'Moeder, waarom krijgen wij eigenlijk geen cadeautjes met kerst?'

Moeder kijkt op. 'Hé, Jan Willem, ben je daar alweer? Je bent vroeg! Maar hoe kom je zo bij die kerstcadeautjes?'

'Nou, Peter van hiernaast krijgt cadeautjes onder de kerstboom. De buurvrouw had een hele tas vol pakjes. Waarom doen wij dat eigenlijk niet?'

Moeder kijkt Jan Willem aan.

'Wij krijgen met kerst een heel erg mooi cadeau,' zegt ze.

'Dan denken we immers aan de geboorte van de Here Jezus. Hij kwam op aarde om het weer goed te maken tussen God en ons. En dat cadeau, dat krijgen we niet maar 1 keer per jaar, maar elke dag! Elke dag mogen we eraan denken hoe goed God voor ons is. Hij gaf het mooiste dat Hij had: Zijn eigen Zoon!'

Jan Willem knikt. 'Daar hebben wij ook een liedje van geleerd.'

En hij begint te zingen: 'Als je veel van iemand houdt, geef je 't mooiste wat je hebt, da's heel gewoon. Omdat God van mensen houdt, gaf Hij 't mooiste wat Hij had, zijn eigen Zoon.'

Samen met moeder zingt hij het hele lied uit. 'Weet je,' zegt moeder, 'Met al hun cadeautjes zijn Peter en zijn vader en moeder eigenlijk maar heel arm. Zij willen immers niets met de Here te maken hebben.'

Jan Willem knikt. Peter mag ook nooit met hem mee naar de kinderclub.

'Die flauwekul, daar geloven wij niet in' had de moeder van Peter gezegd, toen hij Peter een keer meevroeg.

Dan schiet hem ineens weer te binnen waar ze het op school over gehad hebben.

'Moeder, we gaan een kerstmarkt houden voor de kinderen die bij Kelvin in huis wonen. Heeft u nog wat rommel?'

'Nou, kijk straks maar eens in de schuur. Die oude kinderstoel mag je wel verkopen. En ik heb ook nog een heleboel bloempotten. Als ik die met verf beschilder, worden ze heel mooi.'

Moeder is al net zo enthousiast als Jan Willem. En zelfs vader slaat 's avonds aan het solderen, om een paar mooie kerststerren te maken.

Het worden drukke weken. Alle kinderen helpen flink mee. En onder handvaardigheid worden de mooiste sterren geknutseld. Thuis gaat Jan Willem de hele buurt af, om mensen voor de kerstmarkt uit te nodigen, en te vragen of ze nog oude spullen hebben. Hij heeft niet eens meer tijd voor zijn gameboy.

Nou ja, dat voetbalspelletje, dat doet hij in de kerstvakantie wel weer...

De zaterdag voor kerst gaat Jan Willem al vroeg naar school. Vader rijdt er met de auto achteraan. Die zit volgepakt met spullen: speelgoed, versierde bloempotten, de oude kinderstoel...

Elk kind krijgt een tafel waar ze de spullen op mogen uitstallen. Hans en Jan Willem staan naast elkaar. De juf komt naar hen toe.

'Jullie zijn als eerste aan de beurt voor de video, hè' zegt ze.

'Ga er maar vast naartoe, er zitten al mensen.'

Jan Willem en Hans lopen naar het speellokaal. Op de gymbanken zitten al veel ouders. En ook Peter en zijn moeder ziet Jan Willem zitten. Hij zwaait naar ze: leuk dat zij er ook zijn!

Eigenlijk had hij dat niet gedacht. Dan gaat hij voor de video staan en vertelt de mensen waar de band over gaat. Hij vertelt van Kelvin, die in een tehuis van 'Redt een Kind' woont, omdat zijn ouders niet meer voor hem kunnen zorgen. En van al die andere kinderen die daar wonen, en waar nog geld voor nodig is. Dan drukt Hans op de knop. De videoband loopt.

Een groep vrolijke, donkere kinderen speelt op een grasveld. Ze voetballen met een zelfgemaakte bal van plastic zakken. En daar staat een groepje kinderen te zingen. Een lied over Jezus, in hun eigen taal.

Na nog wat vrolijke beelden over het tehuis krijgen de vaders en moeders iets heel anders te zien: de straatkinderen van Nairobi. Daar, een kind in lompen dat lijm snuift. En daar een ongewassen kind dat iets uit de vuilnisbak haalt Jan Willem slikt. Hij denkt aan de keren dat hij mopperend achter zijn bord met eten zat. En aan zijn gezellige slaapkamer, vol speelgoed. Zijn gameboy met dat gave voetbalspel...

En als de band afgelopen is, klinkt er een lied in zijn hoofd.

'Als je veel van iemand houdt, geef je 't mooiste wat je hebt, da's heel gewoon.' Het mooiste wat hij heeft... dat gave spel: Fifa 2003...

Hij ziet de verdrietige ogen van dat kind, dat uit de vuilnisbak eet. En het is net of er een stemmetje in zijn hoofd zegt: 'Jij kunt dat kind helpen. Niet alleen met speelgoed dat je toch niet meer gebruikt, maar ook met iets wat je zelf mooi vindt...'

Jan Willem loopt naar zijn kraam. Hij zegt tegen Hans: 'Let even op mijn spullen, ik moet nog even iets ophalen.'

Hij pakt zijn fiets, rijdt naar huis, holt naar boven en is in 5 minuten weer terug op school. Op de tafel legt hij zijn gameboyspel: Fifa 2003. Hij schrijft er een briefje bij: €10.

'Joh, wat goed dat je dat wilt verkopen!' zegt Hans. 'Zo'n mooi spel zal wel gauw weg zijn. Ik heb niet meer zoveel zakgeld, anders kocht ik het!'

De juf komt alweer naar hen toe.

'Ach jongens' zegt ze. 'Willen jullie even de trap uit de schuur halen? Er zijn mensen die deze prachtige sterren willen kopen, maar met een stoel kan ik er net niet bij.'

Vader staat net bij hun kraampje. 'Ik ga wel even achter de toonbank' lacht hij. De jongens sjouwen de trap naar binnen.

'Durf jij ze eraf te halen?' vraagt de juf aan Jan Willem. Jan Willem knikt. Hij is altijd heel goed in gym. Met een schaar in de hand klimt hij de trap op.

'Haal ze er allemaal maar af,' zegt de juf. 'Ze verkopen vast heel goed.'

Jan Willem geeft de sterren aan. Daar, in die hoek, hangt er nog één. Hij rekt zich, nog een eindje...

'Pas op!' roept de juf nog. Maar het is al te laat. Jan Willem verliest zijn evenwicht en daar stort hij de trap af. Met een klap komt hij op de grond. De juf staat meteen naast hem.

'Heb je je zeer gedaan?'

'Au, mijn voet,' kreunt Jan Willem. Hij probeert op te staan, maar dat lukt niet. Moeder is inmiddels ook het lokaal binnen gekomen.

'Steun maar op mij, dan breng ik je even naar de EHBO-post,' zegt ze.

'Ik verkoop nog wel even door,' zegt vader. En hij vraagt aan de moeder van Peter, die net aan komt lopen: 'Kan ik iets aan u kwijt, mevrouw?'

Jan Willem baalt. Een uur moeten ze wachten bij de EHBO. Zijn enkel is flink verstuikt, en hij mag er de eerste dagen niet op lopen.

Als ze thuis komen, is de markt allang afgelopen. Hans komt nog even vertellen.

'We hebben €2000 verdiend, man!' roept hij opgewonden. Haast alles is verkocht, ook die mooie glazen potjes, en alle kaarten van je moeder.'

'En mijn gameboospel?' vraagt Jan Willem. Diep in zijn hart hoopt hij, stel je voor dat niemand het wilde kopen, dan heeft ie hem nog mooi zelf...

'O ja,' lacht Hans, 'dat spel was na 5 minuten al weg, hè meneer?'

Hij lacht naar de vader van Jan Willem. Een beetje geheimzinnig.

'Maar we zeggen niet wie het gekocht heeft.'

'Mm, zeker de moeder van Peter,' denkt Jan Willem. Die stond toch net bij het kraampje toen hij wegging. Kan ze dat ook nog onder de kerstboom leggen. Alsof Peter nog niet genoeg krijgt.

Dan denkt hij aan zijn eigen kast met speelgoed. En aan de woorden van moeder: 'Met al hun spullen zijn ze toch heel arm, ' En hij schaamt zich een beetje voor zijn gedachten.

Na een paar dagen kan hij alweer goed lopen. Op de morgen van kerst wordt hij wakker. De kerstklokken luiden. Hij gaat in zijn pyjama naar beneden. Moeder heeft de ontbijttafel al gedekt. Gezellig, met een paar kaarsjes. Mmmmm, er liggen allemaal lekkere bolletjes op de schaal. En kersstol, lekker!

Dan worden zijn ogen groot van verbazing. Wat ligt daar naast zijn bord? Een pakje? Hij kijkt moeder aan. 'Wij geven elkaar toch geen cadeautjes met kerst?' zegt hij verbaasd. Moeder lacht. En vader komt er ook bij staan.

'Pak het maar gauw uit,' zegt hij. Jan Willem voelt. Een vierkant, klein pakje is het. Hij trekt het papier eraf. En wat houdt hij in zijn handen?

'Fifa 2003!' roept hij blij. 'Mijn gameboospelletje!'

'Ja,' zegt vader. 'Toen ik op jouw kraam moest passen, heb ik dat spel snel gekocht. Voor jou. Omdat ik het geweldig vindt, dat je je eigen mooie spel wilde weggeven. Zo kun je pas echt goed kerstfeest vieren: als je blij bent met wat God voor ons deed, wil je ook anderen blij maken.'

Jan Willem denkt aan wat hij voor lelijks dacht over de moeder van Peter. Het kerstfeest van hun burens is veel armer dan hun eigen feest. Moeder zet de CD op. En samen zingen ze: 'Als je veel van iemand houdt, geef je 't mooiste wat je hebt, da's heel gewoon...